

31984L0491

L 274/11

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

1984.10.17.

A TANÁCS IRÁNYELVE
(1984. október 9.)

a hexaklór-ciklohexán-kibocsátásokra vonatkozó határértékekről és minőségi célkitűzésekről

(84/491/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 100. és 235. cikkére,

tekintettel a Közösség vízi környezetébe bocsátott egyes veszélyes anyagok által okozott szennyezésről szóló, 1976. május 4-i 76/464/EGK tanácsi irányelvre ⁽¹⁾ és különösen annak 6. és 12. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ⁽²⁾,

tekintettel az Európai Parlament véleményére ⁽³⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽⁴⁾,

mivel a Közösség környezetének védelmére az egyes veszélyes anyagok által okozott szennyezésekkel szemben a 76/464/EGK irányelv 3. cikke bevezette az előzetes engedélyeztetés rendszerét, amellyel a hozzá tartozó melléklet I. listájában felsorolt anyagok kibocsátására vonatkozó kibocsátási követelményeket határoznak meg; mivel az említett irányelv 6. cikke előírja azt, hogy az ilyen kibocsátási követelményekre határértékeket és az ilyen anyagok kibocsátása által érintett vízi környezetre minőségi célkitűzéseket is meg kell állapítani;

mivel a hexaklór-ciklohexán (benzol-hexaklorid) (a továbbiakban: HCH) egy szerves halogén vegyület, amely mérgező hatása, biológiai bonthatatlansága és élő szervezetekben való felhalmozódásra való hajlama miatt az I. listába tartozik;

mivel a tagállamoknak alkalmazniuk kell a határértékeket, kivéve azokat az eseteket, amikor a minőségi célkitűzéseket alkalmazhatják;

mivel a HCH-nak a vízi környezetbe történő közvetlen bocsátása által okozott szennyezést nagy mértékben azok a létesítmények okozzák, amelyek azokat gyártják, kezelik és melléktevékenység keretében használati formára alakítják ugyanazon a telephelyen, határértékeket kell előírni az ilyen létesítmények kibocsátásaira, és minőségi célkitűzéseket kell megállapítani arra a vízi környezetre, amelybe az ilyen létesítmények a HCH-t kibocsátják;

mivel a HCH-szennyezések más közvetlen ipari forrásainak hatásai is fontosak; mivel az ilyen jellegű kibocsátások esetében, ha a kibocsátási határérték megállapítása a Közösség szintjén műszaki okokból nem lehetséges, a tagállamoknak önállóan kell meghatározniuk a kibocsátási követelményeket, az elérhető legjobb műszaki megoldásokat figyelembe véve;

mivel a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az ezen irányelv alkalmazása következtében megtett intézkedések ne okozzák a talaj és a levegő szennyezésének növekedését;

mivel különleges megfigyelési eljárást kell meghatározni, amely során a tagállamok bizonyítani tudják, hogy a minőségi célkitűzések teljesülnek;

mivel ezen irányelv hatékony alkalmazása érdekében a tagállamoknak rendelkezniük kell az említett HCH-kibocsátások által érintett vízi környezet megfigyeléséről;

⁽¹⁾ HL L 129., 1976.5.18., 23. o.

⁽²⁾ HL C 215., 1983.8.11., 3. o.

⁽³⁾ HL C 127., 1984.5.14., 138. o.

⁽⁴⁾ HL C 57., 1984.2.29., 1. o.

mivel fontos az, hogy a Bizottság a Tanácsnak ötévente jelentést tegyen ezen irányelv tagállamok általi végrehajtásáról;

mivel a felszín alatti vízre meghozták a 80/68/EGK irányelvet ⁽¹⁾, a felszín alatti víz nem tartozik ezen irányelv hatálya alá,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

(1) Ez az irányelv:

- a 76/464/EGK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése alapján, megállapítja az ezen irányelv 2. cikkének g) pontjában meghatározottak szerinti ipari üzemekből kibocsátott HCH kibocsátási követelményéhez tartozó határértékeket,
- a 76/464/EGK irányelv 6. cikkének (2) bekezdése alapján, megállapítja a vízi környezetre vonatkozó, HCH-kal kapcsolatos minőségi célkitűzéseket,
- a 76/464/EGK irányelv 6. cikkének (4) bekezdése alapján, megállapítja a meglévő kibocsátásokra a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai által kiadott engedélyekben előírt feltételeknek való megfelelésre vonatkozó határidőket,
- a 76/464/EGK irányelv 12. cikkének (1) bekezdése alapján, megállapítja azokat a mérési referenciamódszereket, amelyek lehetővé teszik a HCH-koncentráció meghatározását a kibocsátásban és a vizsgálandó vízi környezetben,
- a 76/464/EGK irányelv 6. cikkének (3) bekezdése alapján létrehoz egy ellenőrzési eljárást,
- megkívánja a tagállamoktól, hogy működjenek együtt egymással abban az esetben, amikor a kibocsátások egynél több tagállam vizeit érintik.

(2) Ezen irányelv – a felszín alatti vizek kivételével – a 76/464/EGK irányelv 1. cikkében meghatározott vizekre terjed ki.

2. cikk

Ezen irányelv alkalmazásában:

- a) „HCH”
az 1, 2, 3, 4, 5, 6-hexaklór-ciklohexán izomerek;
- b) „lindán”
olyan termék, amely legalább 99 %-ban tartalmazza az 1, 2, 3, 4, 5, 6-hexaklór-ciklohexán γ -izomerjét;
- c) „lindán extrakció”
a lindán elválasztása a hexaklór-ciklohexán izomerek keverékéből;

- d) „határértékek”
az I. mellékletben meghatározott határértékek;
- e) „minőségi célkitűzések”
a II. mellékletben meghatározott követelmények;
- f) „HCH kezelése”
a HCH előállítását vagy felhasználását tartalmazó ipari folyamat, vagy bármely más olyan, amelyben a HCH értelemszerűen jelen van;
- g) „ipari üzem”
olyan üzem, amelyben HCH-t, vagy HCH-t tartalmazó valamilyen anyagot kezelnek;
- h) „meglévő üzem”
olyan üzem, amely működik az ezen irányelvről szóló értesítéskor,
- i) „új üzem”
– olyan ipari üzem, amelyet az ezen irányelvről szóló értesítés után helyeznek üzembe,
– meglévő ipari üzem, amelynek HCH-gyártási vagy -kezelési kapacitása jelentősen megnőtt az ezen irányelvről szóló értesítést követően.

3. cikk

(1) A határértékeket, a betartásukra megállapított határidőket és a kibocsátások megfigyelésének és ellenőrzésének eljárását az I. melléklet tartalmazza.

(2) A határértékeket rendszerint annál a pontnál alkalmazzák, ahol a HCH-t tartalmazó szennyvizek elhagyják az ipari üzemet.

Ha a HCH-t tartalmazó szennyvizeket az ipari üzemen kívül, a HCH eltávolítását szolgáló tisztítóműben kezelik, akkor az érintett tagállam engedélyezheti a határértékeknek annál a pontnál történő alkalmazását, ahol a szennyvizek a tisztítóművet elhagyják.

(3) A 76/464/EGK irányelv 3. cikkében meghatározott engedélyeknek legalább olyan szigorú rendelkezéseket kell tartalmazniuk, mint amilyenek ezen irányelv I. mellékletében szerepelnek, kivéve azokat az eseteket, amikor a tagállam a 76/464/EGK irányelv 6. cikke (3) bekezdésének tesz eleget az ezen irányelv II. és IV. mellékletében foglaltak alapján.

Az engedélyeket legalább négyévente felülvizsgálják.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdésből és a 76/464/EGK irányelv rendelkezéseiből eredő kötelezettségeik sérelme nélkül, a tagállamok csak akkor adhatnak ki új üzemeknek engedélyeket, ha ezek az üzemek az elérhető legjobb műszaki megoldásnak megfelelő szabványokat alkalmazzák, ha ez szükséges a szennyezéseknek az említett irányelv 2. cikke szerinti ártalmatlanítása vagy a verseny eltorzulásának megelőzése érdekében.

⁽¹⁾ HL L 20., 1980.1.26., 43. o.

Bármelyik módszert is fogadja el, amennyiben az alkalmazni kívánt intézkedések műszaki okok miatt nem felelnek meg az elérhető legjobb műszaki megoldásnak, az érintett tagállam még az engedélyezés előtt benyújtja a Bizottságnak az ennek okait alátámasztó indoklásait.

A Bizottság haladéktalanul megküldi ezeket az okokat a többi tagállamnak, és amint lehetséges, a második albekezdésben meghatározott eltérésre vonatkozó véleményét tartalmazó jelentését is elküldi valamennyi tagállamnak. Ha szükséges, egyidejűleg megfelelő javaslatokat nyújt be a Tanácshoz.

(5) A HCH jelenlétének kimutatására javasolt elemzési referenciamódszert a III. melléklet 1. pontja tartalmazza. Más módszereket is lehet használni, ha ezeknek a módszereknek a kimutatási határa, precizitása és pontossága legalább olyan jó, mint amelyeket a III. melléklet 1. pontjában megállapítottak. Az elfolyó víz térfogatáram mérésének megkövetelt precizitását a III. melléklet 2. pontja tartalmazza.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelv értelmében végrehajtott intézkedések ne okozzák a HCH-szennyezés növekedését más környezeti elemekben, különösen a levegőben és a talajban.

4. cikk

Az érintett tagállamok felelősek az ipari üzemekből származó kibocsátások által érintett vízi környezet megfigyeléséért.

Ha a kibocsátások egynél több tagország vizeit érintik, akkor az érintett tagállamok együttműködnek azzal a céllal, hogy összehangolják a megfigyelési eljárásaikat.

5. cikk

(1) A Bizottság ezen irányelv tagállamok általi végrehajtásáról összehasonlító értékelést készít azon információk felhasználásával, amelyeket részére, kérésre, a 76/464/EGK irányelv 13. cikke alapján a tagállamoknak esetenként meg kell küldeniük. Ezen információk különösen a következőket tartalmazzák:

- a HCH-kibocsátásokra vonatkozó kibocsátási követelményeket megállapító engedélyek részletei,

- az 1. cikk (2) bekezdésében meghatározott vizekbe bocsátott HCH nyilvántartásának eredményei,

- a HCH-koncentráció meghatározására felállított hazai mérőhálózat által elvégzett mérések eredményei.

(2) Az (1) bekezdésben említett összehasonlító értékelést a Bizottság ötévenként megküldi a Tanácsnak, első alkalommal négy évvel az ezen irányelvről szóló értesítést követően.

(3) A tudomány állásának változása, különösen a HCH élő szervezetekben és üledékben megnyilvánuló mérgező tulajdonságaira, biológiai bonthatóságára és élő szervezetekben való felhalmozódására vonatkozó ismeretek fejlődése vagy az elérhető legjobb műszaki megoldások továbbfejlesztése esetén a Bizottság megfelelő javaslatot nyújt be a Tanácshoz azzal a céllal, hogy – szükség esetén – szigorítsa meg a határértékeket és a minőségi célkitűzéseket, vagy azért, hogy új határértékeket és további minőségi célkitűzéseket állapítson meg.

6. cikk

(1) A tagállamok meghozzák azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 1986. április 1-jéig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a rendelkezéseit, amelyeket az irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

7. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Luxembourgban, 1984. október 9-én.

a Bizottság részéről

az elnök

J. BRUTON

I. MELLÉKLET

HATÁRÉRTÉKEK, EZEN ÉRTÉKEK TELJESÍTÉSÉNEK HATÁRIDEI ÉS A KIBOCSÁTÁSOK MEGFIGYELÉSÉNEK ÉS ELLENŐRZÉSÉNEK ELJÁRÁSA

1. Határértékek és határidők

Ipari ágazat ^(a)	Mértékegység	betartandó határértékek ^(d)	
		1986. ápr. 1-jétől	1988. okt. 1-jétől
1. HCH-t előállító üzem	legyártott tonna HCH-ra jutó gramm HCH-mennyiség ^(b)	3	2
	milligramm HCH kibocsátott literenként ^(c)	3	2
2. Lindánextrakciós üzem	kezelt tonna HCH-ra jutó gramm HCH-mennyiség ^(b)	15	4
	milligramm HCH kibocsátott literenként ^(c)	8	2
3. Üzem, ahol HCH-termelés és lindánextrakció történik	legyártott tonna HCH-ra jutó gramm HCH-mennyiség ^(b)	16	5
	Milligramm HCH kibocsátott literenként ^(c)	6	2

^(a) A táblázatban megadott határértékek vonatkoznak azokra a kibocsátásokra is, amelyek az ugyanazon a telephelyen történő lindánképződésből származnak.

A Tanács szükség szerint később határozza meg a határértékeket és a megfelelő intézkedéseket azokra a HCH-t kezelő ágazatokra, amelyek nem szerepelnek a táblázatban, különösen a lindántartalmú növény-, fa- és kábelvédő szereket gyártó ipari üzemekre. Addig a tagállamok önállóan határozzák meg az emissziós szabványértékeket az ilyen üzemekből történő kibocsátásokra, az elérhető legjobb műszaki megoldásokat figyelembe véve.

^(b) Súlyra vonatkozó (havi átlagos) határértékek.

^(c) Koncentrációra vonatkozó határértékek (a térfogatárammal arányosan súlyozott HCH-koncentráció havi átlaga).

^(d) Az ipari üzem telephelyéről érkező, HCH-t tartalmazó valamennyi kibocsátott vízben jelenlévő teljes HCH-mennyiségre alkalmazható határértékek

2. Az elvileg át nem léphető koncentrációban kifejezett határértékeket az előbbi táblázat tartalmazza. A maximális koncentráció formájában megadott határértékek egyetlen esetben sem lehetnek nagyobbak azoknál a határértékeknél, amelyek a termelt vagy feldolgozott HCH-mennyiségek egy tonnájához szükséges vízigény-mennyiségekkel elosztott tömegértékek formájában vannak megadva.

Az előző táblázatban tömegben kifejezett, a termelt vagy kezelt HCH-mennyiségre vonatkoztatott HCH-kibocsátási határértékeknek minden esetben teljesülniük kell.

3. A napi átlagos határértékek – ha azokat a következő 4. és 5. pont szerint ellenőrzik – az előbbi táblázatban megadott megfelelő havi átlagos határértékeknek a kétszeres értékei.

4. Ellenőrzési eljárást kell létrehozni annak ellenőrzésére, hogy a kibocsátás megfelel-e azoknak a kibocsátási követelményeknek, amelyeket ezzel az irányelvvel összhangban határoztak meg.

Ennek az eljárásnak rendelkeznie kell a mintavételről és azok elemzéséről, a kibocsátás térfogatáramának méréséről, az előállított vagy kezelt HCH mennyiségéről. Ha a termelt vagy feldolgozott HCH mennyiségének a meghatározása nem lehetséges, akkor a megfigyelési eljárást legfeljebb a szóban forgó időszak alatt feltehetően megtermelt vagy kezelt HCH-mennyiségre kell alapozni, figyelembe véve a működő üzem termelését, az engedélyezés alapjául szolgáló határfeltételeken belül.

5. A kibocsátásból 24 órás időszakra vonatkozóan reprezentatív mintát kell venni. A kibocsátott HCH havi mennyiségét a napi HCH-kibocsátások alapján kell kiszámítani.

Egyszerűsített megfigyelési eljárást lehet megvalósítani azoknál az ipari üzemeknél, ahol az éves kibocsátás nem több 3 kg-nál.

II. MELLÉKLET

MINŐSÉGI CÉLKITŰZÉSEK

A 76/464/EGK irányelv 6. cikkének (3) bekezdésében biztosított eltérést alkalmazó tagállamokra a kibocsátási követelményeket, – amelyeket maguknak a tagállamoknak kell megállapítaniuk és alkalmazásukat biztosítaniuk – az említett irányelv 5. cikke értelmében úgy kell megállapítani, hogy a következőkben felsorolt, meghatározott minőségi célkitűzés (vagy minőségi célkitűzések) megvalósuljon (megvalósuljanak) a HCH-kibocsátás által érintett területen. A hatáskörrel rendelkező hatóság határozza meg mindegyik esetben az érintett területet, és választja ki az 1. pontban felsorolt minőségi célkitűzések közül azt vagy azokat, amely(ek) alkalmazását megfelelőnek véli az érintett területre, figyelembe véve ezen irányelvnek azt a célját, hogy minden szennyezést kiküszöböljön.

1. A következő minőségi célkitűzések ⁽¹⁾, amelyeket a kilépési ponthoz elegendően közeli helyen mérnek, megfelelnek a 76/464/EGK irányelvnek, ugyanezen irányelv szerinti szennyezések ugyanazon irányelv 2. cikke szerinti ártalmatlanítása céljából ⁽²⁾.
 - 1.1. A kibocsátás által érintett felszíni vizekben a teljes HCH-koncentráció nem lehet több mint 100 nanogramm literenként.
 - 1.2. A folyótorkolati vizekben és a partmenti tengervizekben a teljes HCH-koncentráció nem lehet több mint 20 nanogramm literenként.
 - 1.3. Abban az esetben, amikor a víz ivóvíz nyérésére szolgál, a HCH-tartalomnak meg kell felelnie a 75/440/EGK irányelv követelményeinek ⁽³⁾.
2. Az előbbi követelményeken túl, a HCH-koncentrációt a belföldi felszíni vizekben az ezen irányelv 5. cikkében meghatározott nemzeti mérőhálózat határozza meg, és az eredményeket összeveti a literenkénti 50 nanogramm nagyságú, teljes HCH-koncentrációval.

Ha ez a koncentráció a nemzeti mérőhálózat bármelyik pontján nem megfelelő, akkor ennek okát közölni kell a Bizottsággal.
3. A teljes HCH-koncentráció nem növekedhet jelentősen a lerakódási rétegekben és/vagy a puhatestű állatokban és/vagy a kagylókban és/vagy a halakban az idő függvényében.
4. Ha egy területen a vizekre különböző minőségi célkitűzések vonatkoznak, akkor ott a vízminőségnek olyannak kell ott lennie, hogy a szóban forgó valamennyi célkitűzés megvalósuljon.

⁽¹⁾ Az 1.1. és az 1.2. pontban jelzett koncentrációk azok a minimális követelmények, amelyek szükségesek a vízi élet szennyezés elleni védelméhez, a 76/464/EGK irányelv 1. cikke (2) bekezdésének e) pontja értelmében.

⁽²⁾ Az 1.3. pont szerinti minőségi cél kivételével az összes koncentrációérték az egy éven keresztül kapott eredmények számtani középértéke.

⁽³⁾ A 75/440/EGK irányelv azoknak a felszíni vizeknek a minőségi követelményeivel foglalkozik, amelyek a tagállamokban ivóvíz kinyérésére szolgálnak (HL L 194., 1975.7.25., 26. o.). Ez meghatározza az „összes peszticid”-re vonatkozó kötelező értéket (beleértve a HCH-t).

III. MELLÉKLET

MÉRÉSI MÓDSZEREK

1. A kibocsátásban és a vizekben a kérdéses anyagok koncentrációját megállapító elemzés referenciamódszere az elektronbefogásos gázkromatográfia alkalmazása a megfelelő oldószeres extrakciót és tisztítást követően.

A módszer valódiságának ⁽¹⁾ és ismételhetőségének ⁽¹⁾ $\pm 50\%$ -nak kell lennie annál a koncentrációértéknél, amely a kimutatási határ kétszerese.

Az alsó méréshatárnak ⁽¹⁾ az alábbiaknak kell lennie:

- kibocsátás esetében a mintavételezési pontnál megkövetelt koncentráció értékének egytizede,
- valamely minőségi célkitűzés hatálya alá tartozó víz esetében:
 - i. a belföldi vizeknél a megadott minőségi célkitűzés szerinti koncentráció egytizede,
 - ii. a torkolati vizeknél és a parti tengervizeknél a megadott minőségi célkitűzés szerinti koncentráció egyötöde,
- üledékek esetében 1 $\mu\text{g}/\text{kg}$ száraz súly,
- élő szervezetekben 1 $\mu\text{g}/\text{kg}$ nedves súly.

2. Az elfolyó víz térfogatáramának mérését $\pm 20\%$ -os valódisággal kell elvégezni.

⁽¹⁾ Ezeknek a kifejezéseknek a meghatározása a tagállamokban az ivóvízkivételre szánt felszíni víz mérésének módszereiről, valamint a mintavételek és elemzések gyakoriságáról szóló, 1979. október 9-i 79/869/EGK tanácsi irányelvben van megadva. (HL L 271., 1979.10.29., 44. o.).

IV. MELLÉKLET

ELJÁRÁS A MINŐSÉGI CÉLKITŰZÉSEK MEGFIGYELÉSÉRE

1. Az ezen irányelv alapján kiadott valamennyi engedély esetén a hatáskörrel rendelkező hatóság előírja a megfigyelési eljárás részletes szabályait és az időhatárokat, hogy ezzel biztosítsa a minőségi célkitűzés(ek)nek való megfelelést.
 2. A 74/464/EGK irányelv 6. cikkének (3) bekezdésével összhangban a tagállamok valamennyi kiválasztott és alkalmazott minőségi célkitűzésre vonatkozóan jelentésben közlik a Bizottsággal:
 - a kibocsátási pontokat és a bevezetés módját,
 - a területet, amelyre a minőségi célkitűzés vonatkozik,
 - a mintavételi pontok helyét,
 - a mintavétel gyakoriságát,
 - a mintavétel és a mérés módszereit,
 - a kapott eredményeket.
 3. A mintáknak kielégítő mértékben reprezentatívnak kell lenniük a vízi környezet minőségi állapotára a vízkibocsátások által érintett területen, és a mintavételi gyakoriságnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy kimutasson minden, a vízi környezetben bekövetkező változást, különös tekintettel a vízháztartásban bekövetkező természetes változásokra.
-